

ภาคผนวก ข

เปรียบเทียบอุตสาหกรรมถลุงแร่ของประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย

เปรียบเทียบอุตสาหกรรมถลุงมีอย่างของประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม ได้ทำการเปรียบเทียบอุตสาหกรรมถลุงมีอย่างของประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย ไว้ดังนี้ (ตารางผนวกที่ 5)

ตารางผนวกที่ 5 ตัวชี้วัดอุตสาหกรรมถลุงมีอย่างไทยและมาเลเซีย

ดัชนีชี้วัด / ชนิดของข้อมูล	ไทย	มาเลเซีย
1. ข้อมูลพื้นฐาน		
1.1 จำนวนโรงงาน	34	75
1.2 ปริมาณการผลิต (พันล้านชิ้น)	16	21.6
1.3 การส่งออก		
- จำนวน (ล้านคู่)	7,598 (2001)	11,452 (2000)
- มูลค่า (ล้านเหรียญสหรัฐ)	362 (2001)	775 (2000)
1.4 การนำเข้า		
- จำนวน (ล้านคู่)	49 (2001)	108 (2001)
- มูลค่า (ล้านเหรียญสหรัฐ)	8 (2001)	36 (2001)
2. ระดับเทคโนโลยี	1. บริษัทขนาดใหญ่ของบริษัทข้ามชาติมีเทคโนโลยีในการปรับแต่งน้ำยางคอมพาวด์ และมีเครื่องจักรผลิตที่มีประสิทธิภาพในการผลิตแข่งขันได้กับผู้ผลิตในมาเลเซีย 2. บริษัทขนาดกลางและเล็กมีเทคโนโลยีพื้นฐานแต่ยังขาดความสามารถในการปรับแต่งน้ำยางเครื่องจักรผลิตมีประสิทธิภาพต่ำกว่าผู้ผลิตมาเลเซีย 2 เท่า	1. บริษัทในมาเลเซียส่วนใหญ่มีความสามารถทางเทคโนโลยีสูงกว่าผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็กของไทย เครื่องจักรผลิตมีประสิทธิภาพสูงทำให้ได้เปรียบผู้ผลิตขนาดกลางและเล็กของไทย

ตารางผนวกที่ 5 (ต่อ)

ดัชนีชี้วัด / ชนิดของข้อมูล	ไทย	มาเลเซีย
3. ประสิทธิภาพของกระบวนการผลิต	1. โรงงานที่เป็นของคนไทย (ขนาดกลางและขนาดเล็ก) ผลิตได้ 3,000 - 6,000 ชิ้น/ชั่วโมง	1. โรงงานในมาเลเซียผลิตได้ 10,000 ชิ้น/ชั่วโมง
4. คุณภาพและต้นทุนวัตถุดิบ	1. ประเทศไทยผลิตน้ำยางชั้นได้มากเกินพอที่จะใช้ในประเทศจัดว่าข้อได้เปรียบของอุตสาหกรรมถุงมือยางไทย 2. คุณภาพน้ำยางดีเพียงพอ สำหรับ การผลิตถุงมือยาง 3. ราคา น้ำยางชั้นแปรรูปแล้วแต่ไม่สูงกว่า ราคาในประเทศมาเลเซีย 4. สารเคมีบางชนิดต้องนำเข้า อัตราภาษีนำเข้าร้อยละ 5 ทำให้เสียเปรียบมาเลเซียเล็กน้อย	1. มาเลเซียผลิตน้ำยางได้ไม่พอใช้ในประเทศ ต้องนำเข้าจากประเทศไทย 2. คุณภาพน้ำยางชั้นไม่มีปัญหา สำหรับการผลิตถุงมือยาง 3. ราคา น้ำยางชั้นแปรรูปแล้วใกล้เคียงกับของไทย 4. สารเคมีบางชนิดต้องนำเข้าอัตราภาษีร้อยละ 0 ฉะนั้นจึงได้เปรียบไทยเล็กน้อย
5. คุณภาพมาตรฐานสินค้าที่ตลาดต้องการ	1. สามารถผลิตถุงมือได้ตามมาตรฐาน ISO 2. ผู้ประกอบการขนาดกลางและเล็ก ส่วนใหญ่ ยังไม่สามารถผลิตถุงมือคุณภาพ สูงขึ้นได้ เช่น ถุงมือยางโปรตีนต่ำ	1. ผลิตถุงมือได้ตามมาตรฐาน ISO และพัฒนา มาตรฐานถุงมือของมาเลเซียเอง (Standard Malaysian Gloves) เป็นกลยุทธ์ด้านการตลาดที่ทำให้ถุงมือยาง มาเลเซียมีข้อได้เปรียบ 2. สามารถผลิตถุงมือคุณภาพสูงตามความต้องการของลูกค้าได้มากกว่าไทย
6. ความสามารถทางด้านการตลาด	1. อุตสาหกรรมถุงมือยางไทยยังต้องขายผ่านพ่อค้าคนกลางเป็นส่วนใหญ่ทำให้ถูกกดราคา	1. อุตสาหกรรมถุงมือยางของมาเลเซียสามารถขายกับตัวแทน (Distributor) ใหญ่ในต่างประเทศ เช่น อเมริกาได้โดยตรงโดยความช่วยเหลือจากภาครัฐ

ตารางผนวกที่ 5 (ต่อ)

ดัชนีชี้วัด / ชนิดของข้อมูล	ไทย	มาเลเซีย
6. ความสามารถทางด้าน การตลาด	2. รัฐยังไม่ได้ให้ความช่วยเหลือ เพียงพอ แก่อุตสาหกรรมทางด้าน การตลาด 3. ผู้ประกอบการไทยยังขาด ความสามารถในการทำตลาดยัง ไม่มีความสากลเพียงพอ	2. รัฐให้การส่งเสริมและสนับสนุน อุตสาหกรรม ในการตลาดและ รักษาดตลาด 3. ผู้ประกอบการมาเลเซียมีความเป็น สากลมากกว่าผู้ประกอบการไทย เช่น ความสามารถ ทางด้านภาษาอังกฤษ วิสัยทัศน์
7. เทคนิคการจัดการ	1. มีโรงงานได้รับมาตรฐาน ISO 9002 จำนวน 10 โรงงาน (ร้อยละ 35 ของจำนวนโรงงานทั้งหมด)	ไม่มีข้อมูล
8. การวิจัยและพัฒนา รวมทั้งการ ออกแบบผลิตภัณฑ์	1. โรงงานขนาดกลางและเล็กไม่ม ีการวิจัย และพัฒนาคุณภาพถุงมือ หรือพัฒนาถุงมือใหม่ 2. ไม่มีหน่วยงานของรัฐให้การ สนับสนุนทางด้านวิจัยและพัฒนา ถุงมือยางโดยตรง	1. Malaysian Rubber Board มีหน่วย วิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์จากน้ำยางให้ การสนับสนุนแก่อุตสาหกรรมรวมทั้ง มีโรงงานต้นแบบถุงมือยางสำหรับ ทำงานวิจัยและพัฒนาโดยเอกชน สามารถมาเช่าทำวิจัยได้ ไม่มีข้อมูล
9. นโยบายและ มาตรการ สนับสนุน จากภาครัฐ	1. รัฐยังไม่มีมาตรการสนับสนุน ทางด้าน เทคนิคแก่อุตสาหกรรม ถุงมือยาง (ยังไม่มีหน่วยงานทาง เทคนิคสนับสนุน อุตสาหกรรม ถุงมือยาง)	1. รัฐโดย Malaysian Rubber Board ดูแลการพัฒนาของอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ยางและอุตสาหกรรม ถุง มือยาง มีหน่วยพัฒนาผลิตภัณฑ์จาก น้ำยางสนับสนุน อุตสาหกรรม โดยตรงทั้งด้านการวิจัยและพัฒนา การทดสอบผลิตภัณฑ์การตลาด

ตารางผนวกที่ 5 (ต่อ)

ดัชนีชี้วัด / ชนิดของข้อมูล	ไทย	มาเลเซีย
9. นโยบายและ มาตรการ สนับสนุน จากภาครัฐ	2. มีมาตรการส่งเสริมการลงทุน แก่ อุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์ทาง เป็นพิเศษ	ไม่มีข้อมูล
10. ทิศทางการลงทุนและการ ขยายอุตสาหกรรม	1. มีแนวโน้มการลงทุนโดย บริษัทผลิต ถู่มือจากต่างชาติ เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ปี พ.ศ. 2544 มีการ ลงทุนเพิ่ม 7 บริษัท	1. การขาดแคลนน้ำของมาเลเซียทำ ให้ผู้ประกอบการในมาเลเซียเริ่มย้าย ฐานการผลิตมาที่ประเทศไทย

ที่มา: สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม (2545)